

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Het is onmogelijk voor den mensch om in onwetenschap zalig te worden.

JOSEPH SMITH.

No. 21.

1 November 1911.

16de Jaargang.

VERANTWOORDELIJKHEDEN VAN HET MOEDERSCHAP.

(Omgewerkt naar het Engelsch.)

Eene vrouw doet wel, wanneer zij acht geeft op haar huisgezin, en niet het brood der ijdelheid eet. Zij opent haren mond met woorden van wijsheid, en op hare tong is de sprake der vriendelijkheid; — hare kinderen groeien op en noemen haar gezegend; haren man eveneens, en hij prijst haar".

SALOMO.

Het leven van eene vrouw en moeder bestaat uit kleine zorgen, kleine plichten en kleine genoegens, maar deze allen tezamen vormen ééne groote eindsom van geluk. Van eene goede vrouw en moeder wordt in het allerm minst verwacht, dat zij buiten de muren van haar eigen tehuis een groot werk zal verrichten. Haar gebied bevindt zich onder de haren in eigen kring, en zij behoort hare plichten aldaar te vervullen. Zachtheid, vriendelijkheid en berustende huisvrouwelijkheid is haar gebied. De opvoeding en leiding harer kinderen is haar toevertrouwd, en zij is niet geroepen voor een koortsachtige rusteloze drang, om te doen zooals mannen doen. Dat andere, dát is der vrouwen recht, dat is hare erfenis, en datgene wat eens hare gloriekroon zal uitmaken.

Onderscheidene kundigheden in andere vrouwen mogen hare verbeelding behagen, of de aandacht tot zich trekken, maar die eigenschappen, welke de ware moeder onderscheidt van de overigen harer secte, bestaat in die geheel zich gevende wijding aan haar tehuis en hare familie. Het is in deze sfeer dat zij de wereld het beste dient. De vrouw in het spreekgestoelte, de beroeps- en de

vereenigingsvrouw, zij allen besteden een groot gedeelte van haren tijd en hare werkkracht in den dienst van anderen, maar in verband met de natuurlijke loop der dingen, zijn dergelijke vrouwen genoodzaakt tot op zekere hoogte de belangen van de levensontwikkeling der haren en hen als een speciaal toevertrouwde zending, te verwaarloozen.

Geene enkele vrouw zal willen ontkennen, dat de aanvaarding van het moederschap niet met zich draagt de aanvaarding ook van voorname verantwoordelijkheid, en aanvaarding van verantwoordelijkheid omvat onverdeelde aandacht en wijding aan die dingen waarvoor wij verantwoordelijk zijn. Die moeder, welke faalt om hare grootste trouw en hare eerste voorkeur te geven aan hare roeping in haar tehuis en hare familie, stelt de plichten en verantwoordelijkheid die door haar zijn aanvaardt, niet op prijs.

Menige keeren heeft de geschiedenis dit feit bewezen. De groote moeders der wereld zijn geene vrouwen geweest, die in het publiek optraden, maar waren daarentegen vrouwen welke zich hebben gekenmerkt als trouwe en vriendelijke leeraren van hare eigene kinderen. Die moeders, welke de wereld een Cesar, een Luther, een Napoleon, een Washington en een Joseph Smith hebben geschonken, waren voor het gelijktijdig levende publiek onbekend, maar hebben daarentegen geschitterd in de weerkaatste glorie der sterke karakters en sterke lichamen welke voornamelijk door hare zorg waren voortgebracht. Deze resultaten hadden zij bereikt, door zich aan hen toe te wijden zonder eenig openlijk vertoon; — geduldig echter stelden zij zich ter hunner beschikking, en zelve waren ze voorbeelden voor de panden haar toevertrouwd.

Het is waar, dergelijke resultaten zijn en kunnen nimmer worden bereikt zonder eenige opoffering en zelfovergave van de moeder. In de resultaten echter vindt zij, — zooals gezegd, — haar hoogste loon. De voordeelige ontwikkeling van het kind in ieder onderscheidene tak, rust hoofdzakelijk uitsluitend op haar. Hare plichten zijn absoluut streng persoonlijk, en kunnen niet door iemand anders worden vervangen, en eveneens aan de andere zijde niet worden uitgehuurd. Het kind beweegt zich enkel in persoonlijke aanraking met de moeder. De Schepper heeft het gebod aan de moeder gegeven, dat het kind aan haar verbonden zoude zijn zooals aan geen ander aardsch wezen.

Nimmer zoude het van u, o moeders — voor een langen tijd gescheiden wezen. Ge zoudt het altoos dicht aan uw hart houden, en door persoonlijke waarneming weten wat het behoeft. Gij zoudt dienen te weten, of het heet is of koud, ziek of gezond, zindelijk of verwaarloosd. Gij, o moeders, — zoo spreekt de

Schepper, zult ondervinden, dat uw voedsel en uwe drank, uw waken en uw slapen, uw werk en uw rusttijd, teruggekaast wordt in het leven van uw kind; — neemt u derhalve voorzichtig in acht, en beschouwt de verzorging er van als de eerste en voorwaamste wet uws levens.

De verantwoordelijkheid der moeders houdt echter niet op met de verzorging van het lichamelijk welvaren van het kind; — neen, dezelfde zorg en zoo mogelijk nog grootere is ook vereischt voor het geestelijk welzijn. Somwijlen is de bewering gemaakt, dat de zorg dezer eerste jaren zich enkel maar bepaalde bij het stoffelijk welvaren, en alle voorzichtigheid zich slechts diende te concentreeren op het vleeschelijk welzijn. Dit is echter in alle opzichten eene onwaarheid. Voor hen die acht geven op de ontvouwing van de ware menschelijkheid, zijn deze eerste jaren mede de voornaamste. Beschaving, vriendelijkheid, edelmoed, en alle deze aangenane gratiën van het karakter kunnen alsdan onderwezen worden zooals nimmermeer daarna. Zoo dan gehoorzaamheid is geleerd, dan is het voor altijd geleerd, en zoo daarentegen in deze prille jeugd, het karakter niet in dier voege wordt geleid, dan zal het later blijken, hoe hoogst moeilijk het alsdan zal wezen. De mogelijkheid om het kind in deze eerste periode te bederven, is zeer groot. Alle onderscheidene zaken om de kracht van het innerlijke zijn te beproeven, moeten alsdan worden geleerd.

Natuurlijk, de innerlijke moederwijding behoeft gelegenheid om zich te ontwikkelen ook bij in-achtneming van andere dingen, en voor het voordeel van het kind zelve is het voor de moeder somtijds noodzakelijk het te verlaten. Om goed voor het kind te kunnen zorgen, heeft zij — de moeder — eveneens zorg te dragen ook voor andere zaken. Om haar kind te oefenen voor een edel leven, moet de moeder een voorbeeld geven, en derhalve sympathie gevoelen voor elk^a waar en groot werk van algemeenen aard, alsmede voor elke groote waarheid ons van boven gegeven, bij de lessen waarvan de ziel van het kind zich zoodanig kan ontplooiën, dat het in staat wordt om alles te bereiken. De plichten aan haar kind zijn niet de nauwste, maar de meest omvattende, en hoewel zooals gezegd, ook deze plichten het somtijds noodig maken om het kind voor korte oogenblikken te verlaten, zij toch zullen, wanneer inderdaad opgevat, zooals die zouden moeten worden opgevat, niet toelaten, dat een enkel werk wordt verricht, waarbij de aanspraken van het kind moeten worden overtreden. Wij hebben geen vertrouwen in het liefdadigheidswerk eener moeder, wanneer zij daarvoor haar tehuis en haar kind verwaarloost. We mistrouwen

beide, zoowel haar oordeel als hare gevoelens. In hare natuur is alsdan een toon of valsch, of gebroken. Zij is dan niet eene veilige gids voor iemand anders om te volgen, en ten opzichte daarvan derhalve geen voorbeeld.

Mr. James C. Fernald haalt in zijne verhandeling : „Waar moederschap” de volgende weliswaar gefantaseerde geschiedenis aan, maar welke echter om zijne diepe en schoone waarheid verdient na te worden verteld.

„Er was eens”, — zoo vangt hij aan, — „eene ziel welke geroepen was om hare zending hier op aarde te aanvaarden, en terwijl zij henenging kwam er eene andere ziel tot den Vader, en zeide : „Laat mij deze jonge ziel vormen, van af den beginne. Laat mij haar beïnvloeden, van af het eerste oogenblik dat iets haar zal aanraken. Laat mijne stem de eerste muziek bij haar ontwaken zijn. en mijn gelaat met liefelijke glimlach omglanst, het schoone visioen van hare eerste gewaarwordingen. Laat mij de lichamelijke verzorging er van op mij nemen, het opzicht houdende over de voeding en kleeding, over de werkzaamheid en den slaap, opdat iedere cel van het stof, en iedere zenuw fier en flink mag worden en het bloed dat door de fijne aderen vloeit, rein en zuiver als de sneeuw op der Alpentop. Laat mij de wacht houden over de eerste gedachte van het kind, en laat mij het het eerste gesproken woord voorzeggen. Laat mij in staat zijn deze kleine ziel zoodanig te bestudeeren, dat ik ze beter mag kennen dan ik mij zelven ken. Laat mij in staat zijn om voor haar uit te leggen hare eigene blinde verlangens; hare behoeften en nooden vooruitlopende. Laat mij in staat zijn, om zóóvele vriendelikheden aan deze jonge ziel te bewijzen, dat ik het hart der kleine in eene machtige liefde voor mij mag winnen. En zoo ik na verloop van tijd, wanneer het kind tot man zal zijn opgegroeid, niet altijd en overal meer met hem kan zijn, laat mij alsdan eene heilige plaats hebben, waar hij mij altijd vinden kan, en zodoende leeren om altoos daar te komen met iedere nood, iedere onsteltenis, en ieder berouw, ieder verlangen en iedere hoop, opdat hij niets te klein mag vinden voor mijne zorg, en niets te groot zoodat hij het boven mijne wijsheid of mijnen raad mocht wanen. Laat mij deze macht hebben door alle zijne jonge jaren, en zodoende een geestelijken band weven, die reiken zal door alle afstanden en door alle tijden, ja door alle eeuwigheden, zoodat noch triomf noch nederlaag, vreugde noch verdriet, ja zelfs de dood dezen band niet kan ontbinden. In 't kort, geef mij de macht en het vertrouwen eener moeder, en laat mijn tehuis zijn dáár, waar het moederlijk heiligdom en haar altaar wordt gevonden.”

De zending waarvoor hier wordt gevraagd, is grootsch en edel voor iedere moeder, wanneer zij haar leven inricht overeenkomstig de door deze ziel uitgedrukte idealen. Dan kan gezegd worden, dat zij zich niet alleen kwijt van de volle verantwoordelijkheid van het moederschap, maar dat zij dan naar alle waarschijnlijkheid der wereld een waardevolle man of vrouw zal schenken, en tot den Vader zal³terugvoeren, eene ziel, gezaligd en toegerust met die eigenschappen welke noodig zijn om eeuwig met God te wonen in de oorden der heerlijkheid.

VERSLAG DER LUIKSCHER CONFERENTIE.

Op Zondag 8 October is de Luiksche Conferentie gehouden geworden.

De eerste vergadering vond plaats te Seraing om 1 uur 's namiddags, alwaar na op de gebruikelijke wijze te zijn geopend, het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Charles R. Collings en Henry L. Ashton. Vervolgens werd door Pres. Ostler een hartelijk welkom aan allen toegeroepen, waarna de onderscheidene autoriteiten der Kerk en Zending werden voorgesteld en gebruikelijk goedgekeurd en ondersteund. Eveneens werd een verslag der gedane werkzaamheden der laatste vijf maanden voorgelezen, waaruit bleek dat het werk des Heeren in dit gedeelte van Zijnen wijngaard veel vooruitgang had gemaakt.

De eerste spreker was nu Ouderling Joseph B. Storrs, welke zijn onderwerp koos naar aanleiding van de organisatie der eerste Kerk, daarbij duidelijk in 't licht doende komen de daarmee overeenstemmende²samenstelling der tegenwoordige Kerk. Eveneens werd door hem uitgebeeld, hoe zonder de aangestelde autoriteiten geen enkele Kerk dezelfde konde wezen als de Kerk van Christus in de vroegere dagen.

Voorts werd er een viool-solo gegeven door Ouderling Wm. E. Read, daarbij begeleid door zijnen broeder Ouderling Leonal T. Read. Thans trad op Ouderling G. C. Brown, welke sprak naar aanleiding der spreuk „Eendracht maakt macht”, door voorbeelden uitbeeldende dat om succes te hebben het ten hoogste noodzakelijk is om vereenigd te zijn. Zóó met het werk der Ouderlingen en Heiligen; ook zij dienen vereenigd te zijn, want een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, kan niet bestaan.

Ouderling J. B. Flint, welke op het punt staat om wederom naar huis te vertrekken, gaf een zeer sterk getuigenis van het Evangelie, alle dé aanwezigen aanmanende om een rein leven te leiden, opdat zij waardige volgelingen van Christus mochten

worden bevonden, en eens hunne kroon uit Zijne handen konden verkrijgen. Thans trad Pres. Thatcher op, en sprak in zeer duidelijke termen over de opstanding uit de dooden, bewijzende dat onze opstanding niet alleen eene geestelijke zou zijn, maar dat wij werkelijk met onze lichamen zullen verrijzen. Voorts vermaande hij eveneens elkeen om te leven overeenkomstig het beste wat in ieders vermogen is. Na gezongen te hebben, werd de vergadering met dankzegging gesloten door Ouderling C. Bell.

De avondvergadering werd gehouden te Luik, en met gebed geopend door Ouderling Brown. Wederom sprak Pres. Ostler een kort welkomstwoord, uitdrukking gevende aan zijne hoop, dat ieder der aanwezigen zich na afloop beloond en voldaan mocht gevoelen, waarna drie nieuwe leden werden bevestigd. Verder trad als eerste spreker op, Ouderling I. D. Stewart, handelende over het plan van zaligheid en hoe het was aangenomen reeds vóór de grondlegging der wereld. Ouderling Ashton sprak over de eerste beginselen van het Evangelie, en dat alle voorschriften daarvan moesten worden opgevolgd, als wij ware volgelingen van Christus willen zijn. Wederom gaven de Gebr. Read eene schoone bijdrage op viool en piano, en trad daarna nogmaals Ouderling J. B. Flint op met het onderwerp bekeering en de noodzakelijkheid daarvan, om eene zaligheid te verkrijgen in het Koninkrijk van God. Pres. Thatcher nogmaals geroepen sprak over de tweede komst van Christus en de vele teekenen die ten opzichte daarvan reeds waar konden worden genomen, in vervulling met de profetiën daaromtrent uitgesproken voor reeds honderde jaren terug. Hij vermaande alle aanwezigen om zorg te dragen niet te worden bevonden onder de dwaze maagden, die hunne lampen niet brandende hielden.

Nadat een slotvers was gezongen, werd deze vergadering ten einde gebracht met dankzegging door Ouderling E. S. Forsgren.

Een aanzienlijk aantal vreemdelingen was op beide vergaderingen tegenwoordig. De belangstelling in het Mormonisme gaat in België langzamerhand ontwaken. Nimmer te voren was aldaar eene zóó groote Conferentie gehouden.

Maandag 9 October kwamen alle Ouderlingen met President Thatcher te zamen om eene priesterschapsvergadering te houden, alwaar ieder de gelegenheid werd gegeven om verslag uit te brengen van zijne werkzaamheden, waarna vele goede onderwijzingen door Pres. Thatcher werden verstrekt.

E. S. FORSGREN. Secretaris.

DOOD VAN PRESIDENT JOHN HENRY SMITH.

Volgens telegrafisch bericht gezonden naar het Hoofdkantoor der Europeesche Zending te Liverpool is President John Henry Smith, tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, den 13den October overleden. Aangezien het bericht, zooals gezegd, telegrafisch kwam, ontbreken tot heden nog de noodige bijzonderheden.

Ten opzichte der persoonlijkheid van Pres. Smith teekent de „*Millennial Star*” echter het volgende aan: „De overledene was ongeveer 31 jaar lid van den Raad der Twaalf Apostelen, en op 6 April 1910, na den dood van President John R. Winder, gekozen en algemeen erkend als Tweede raadgever van President Joseph F. Smith. Hij presideerde over de Europeesche Zending voor den tijd van ongeveer 2½ jaar, in Liverpool aankomende in den herfst van 1882. Hij was een man van zulk aangenaam karakter en innemende manieren, dat hem te kennen was hem lief te hebben.

Onafhankelijk van gedachte en onbeschroomd in het geven van uitdrukking omtrent zijne opinies in zaken van gewicht, was hij inderdaad een wijze raadgever. Zijn oordeel werd ten eerste door zijne medestanders gerespecteerd. Hij was ten nauwste verwant met iedere op den voorgrond tredende beweging gemaakt door de Kerk in vroegere jaren, en eveneens was hij van zeer nabij betrokken in vele der maatschappelijke ondernemingen dienende tot den opbouw der stad Salt Lake City, zoowel als den geheelen Staat Utah. Hij was een zeer liefdevol mensch op elk gebied, en in alle dingen, zooals getuigd door een leger van vrienden, zoowel in als buiten de Kerk, en zijn gemis zal zonder twijfel ten diepste door allen worden gevoeld. Vrede zij zijne nagedachtenis!”

Wij sluiten ons gaarne aan bij deze beschouwing door President Clawson in de „*Millennial Star*” geschreven, en zullen onze lezers dra eenige bijzonderheden aangaande zijne ziekte enz. verder mededeelen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Door Ouderling John M. Young, neef van wijlen President Brigham Young, en zendeling in Engeland, is aan de zending alhier een bezoek gebracht. Op Woensdag 18 Oct. is door hem in gezelschap van Pres. Thatcher een bezoek gebracht aan de gemeente te Utrecht, en Donderdag 19 Oct. trad hij voor de vergadering alhier in Rotterdam als spreker op, en verliet ons om van hier naar Amsterdam te gaan. Broeder Young is de zoon van John Young, oudste broeder van wijlen Pres. Brigham Young.

AANGEKOMEN.

Op 25 Oct. Ouderlingen J. Elmo Ostler en Keith R. Jensen uit Salt Lake City en Ambrose Hanchett uit Annabell, Utah.

Ouderling Ostler is de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen en Ouderlingen Jensen en Hanchett zijn geroepen in de Rotterdamsche Conferentie te arbeiden.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De vergaderingen der a.s. Amsterdamsche Conferentie zullen worden gehouden aldaar op Zondag 19 November. Zendingen, leden en verdere belangstellenden zijn vriendelijk uitgenoodigd.

Door onderscheidene zendingen der Rotterdamsche Conferentie is eene reis gemaakt door Zeeland, met het doel boeken te verkoopen, tractaten te verspreiden enz. Door hen zijn bezocht de plaatsen Goes, Middelburg en Vlissingen, alwaar te zamen ongeveer 3000 boeken zijn geplaatst, alsmede een zeer groot aantal tractaten. In Middelburg werd eene vergadering gehouden. Ongeveer 70 personen waren tegenwoordig, welke met onverdeelde aandacht luisterden naar de prediking der zendingen. Sprekers waren Ouderling John B. N. de Haan, Zendings-president B. G. Thatcher, Ouderling B. Tiemersma en Conferentie-president G. M. Farrer.

Over 't geheel werden de Ouderlingen in Zeeland bij dit nijvere boeren- en visschersvolk zeer vriendelijk ontvangen.

'k Was jong en vroeg: wie is de Vrije Man?
Een grijsaard antwoordde op mijn vragen:
't Is hij, die zonder morrend klagen,
Het onverkrijgbre missen kan.

STARING.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B. TIEMERSMA

„UW WILLE GESCHIEDDE, GELIJK IN DEN HEMEL
ALZOO OOK OP DE AARDE.”

Bovenstaande woorden heeft Jezus uitgesproken, toen hij aan zijne jongeren het allervolmaakste gebed onderwees. Een diepe les ligt daarin verborgen evenals in alle de woorden uit den mond van onzen Heiland uitgegaan. De wil Gods geldt in den hemel als wet. Niet omdat de Vader als een tyran geene andere wil of wet naast zich duldt, maar omdat Zijn wil de allervolmaakste wil is, en alles omvat wat kan strekken tot verbetering en vooruitgang van al het geschapene. De wil des Heeren wordt in den Hemel volbracht, omdat aldaar slechts wezens verblijf houden die met den Vader eenswillens zijn. Alles wat krachtens de eeuwige wetten van rechtvaardigheid met dezen hoogen eenigen wil niet in overeenstemming is, moet noodzakelijk van uit de eeuwige oorden van vrede worden verbannen. Een duidelijk illustreerend voorbeeld daarvan zien wij in de uitwerping van den Satan, toen hij vóór nog de grond der wereld was gelegd, tegen den wil van den Allerhoogste in opstand kwam. Niet zoodra vertoonde zich tegenstand, of de rebelleerde geest werd uitgeworpen. Voor de eeuwige vrede welke alleen in staat is om iets duurzaam en goeds voort te brengen, was dit ten hoogste noodzakelijk. Alle de aanwezige geesten en engelen, omringende den troon van den Vader van allen, volbrengen gaarne Zijnen wil. De loop der eeuwigheden heeft op het allernadrukkelijkst bewezen dat het volbrengen van dien wil de zegenrijkste gevolgen heeft. En, — zoo als gezegd — in den Hemel kan geen andere wil als wet gelden, dan den wil van God. Wilt de aarde nu als het ware een hemel in wording is, daar dient, zal deze aarde zijne voltooiing naderen, — even als in den Hemel ook den wil des Heeren worden volbracht. Van daar dan ook, dat de Zoon deze dingen aan Zijne volgelingen onderwees. Opgetreden temidden van een afgedwaald volk, wat in plaats van 's Heeren wil te volbrengen, welke hen in vroegere dagen door middel van Zijne dienstknechten duidelijk was verkondigd geworden, hadden zij hun eigen weg gevolgd, en waren zij op hun eigen paden verdoold geraakt. Wanneer onder Israel

's Heeren wil was volbracht geworden door al de onderscheidene eeuwen, welke verlopen waren sedert de eerste bevelen door den grooten Schepper aan Zijnen dienstknecht Mozes voor het algemeen was gegeven geworden, de toestand van het volk zoude dan geheel anders zijn geweest. Alsdan zouden zij niet in zeventig-jarige slavernij hebben behoeven te zuchten, en niet ten tijde van Christus onder Romeinsche heerschappij hebben ver-toefd. Dat groote en heerlijke volk, waarmede de Heere Zijne eeuwige verbonden had opgericht, dat volk, wat vergeleken was bij een omtuinden wijngaard, — was door den Heere met alle zorg omringd geworden, en had het alleen aan zich zelve te wijten dat de omstandigheden zoo zeer in hun nadeel waren veranderd. Zij hadden niet den wil des Heeren op de aarde doen geschieden, en de Vader was genoodzaakt om hen de gevolgen daarvan te doen ondervinden. En hoewel het niettegenstaande dat nog tot hun bestwil bleef, dat hunne koningen waren ontroond, hunne altaren verwoest en hun nationaal bestaan hen was ontnomen, het was hard en moeilijk om het te ondervinden. Den toestand der Joden beschrijvende gedurende de ballingschap in Babel, zingt de grijze Da Costa: „Aan Babels wateren gezeten, denk ik aan Sion en verteer”. En zonder twijfel moet dit de stemming zijn geweest, toen door Israël de lier aan de wilgen moest worden gehangen, en diep bedroefd de vervlogen dagen moesten worden betreurd. Gods wil was niet geschied. Ze hadden nagelaten op Zijne heilige stemme acht te geven, en de noodwendige gevolgen, ze bleven niet uit.

De Zaligmaker, Zijne schreden zettende onder het droevige overblijfsel van dit eens zoo heerlijke volk, leerde hen dat 's Heeren wil evenals in den Hemel ook op de aarde moest geschieden, en als eene bede tot den Vader leerde Hij hen dat. Gods wil kon echter niet geschieden wanneer de uitvoerders daarvan niet geneigd waren om uitvoering daaraan te geven. De Heiland voorzag, dat wanneer de menschen zouden beginnen met des Heeren wil te volbrengen, dat dan inderdaad de onderscheidene zegeningen op het hoofd van het volk verzegeld, — opnieuw zouden gaan bloeien, en dat dan de toekomst van het Koninkrijk van gerechtigheid zoude beginnen te lichten. Dan zoude langzaam door het volk zelve de daarvoor noodige beginselen worden ontwikkeld. De geschiedenis heeft echter bewezen dat even als voorheen ook toen het volk niet den wil des Heeren heeft willen volbrengen, redenen waarom de weggelegde zegeningen niet konden genoten.

We vinden eveneens in de uiting van dit gebed en de opdracht daarvan door Christus aan Zijne discipelen, mede eene bevestiging

van de leer, dat Vader van Zijne kinderen alleen datgene verlangt wat zij in staat zijn om te kunnen volvoeren. De Zaligmaker spreekt uitdrukkelijk zijn verlangen uit, dat de wil van God op aarde evenals in den Hemel zal worden volvoerd. Gewisselijk zoude Hij zich in dergelijke termen niet hebben uitgedrukt, wanneer Hij niet wist dat de mogelijkheid daarvan onder het bereik van het menschdom viel. De leer alzoo, als zouden de menschen niet de macht bezitten om 's Heeren geboden te kunnen volbrengen, wordt hier door den Zaligmaker zelve op het allernadrukkelijkst weersproken. Jezus wist en zag vooruit, wanneer eenmaal die tijd kwam, dat de Goddelijke wil op aarde als in den Hemel werd volbracht, dat dan werkelijke vrede hier zoude heerschen. Hij wist dat dan die liefelijke tijd zoude gloren, dat de zaden van karakteradel kunnen bloeien en op hare beurt vruchten afwerpen, en scheen het zooals gezegd, dat die tijd op dat oogenblik nog verre was, en de Vader de voltooiing van het Koninkrijk van Zijnen Zoon had uitgesteld tot het laatste der dagen als wanneer er andere geesten op de aarde zouden zijn, die beter dien Goddelijke wereldvrede wilden bevorderen, toch wist de Zoon dat eens de wil van den Vader evenals in den Hemel, ook hier zoude worden volbracht.

Thans is die tijd daar. Thans zijn wij in het laatste der dagen. Thans zijn die geesten op aarde door den Heer uitverkoren om in de laatste bedeeing voor de verwezenlijking van die bede hunne krachten in te spannen. Gods groote wetten zijn hersteld, en zoodoende aan het thans levende geslacht de gelegenheid geschonken om Gods wil te kennen, en eveneens te vervullen. Thans zal het nu van de gehoorzaamheid der volgelingen van het Evangelie afhangen, of Gods wil spoedig, dan wel minder spoedig op de aarde de boventoon zal hebben. De Heiligen der Laatste dagen hebben zich onder die banier der geopenbaarde Godswetten geschaard, en van hen wordt verwacht, dat zij de toekomst van het Godsrijk zullen bevestigen. Aan hen de eer om de deelgenooten Gods te zijn, maar aan hen ook de verantwoordelijkheid, wanneer de Zaligmaker genoodzaakt wordt om nog te vertoeven, omdat op aarde nog niet zooals in den Hemel den wil van God wordt volbracht. De medehelpers daarvan zullen allen eens, in overeenstemming van hunne pogingen ten dien opzichte worden beloond, en wee ons, wanneer wij geene ernstige werkers zijn bevonden. Geene verontschuldiging kan worden bijgebracht. De wil des Heeren is door ons gekend geweest, en wanneer niet volbracht, dan zal het verwachte dubbel tot onze veroordeeling dienen. Onze groote Voorganger heeft niet gearzeld om alles op te offeren voor het volbrengen van

Zijns en onzes Vaders wille. Alles wat van hem werd vereischt is door Hem gedaan, tot zelfs is Hij niet terug-gedeinsd voor den allersmadelijksten dood, weshalve Hij het volle recht had om zonder eenige beschuldigende schaamte tot den Heer te bidden dat Zijnen wil overal volbracht mocht worden. Hij had Zijn best daarvoor gedaan, en van ons wordt verwacht, dat ook wij, ofschoon in oneindig geringere mate, toch ook ons best voor dit heilig doel zullen doen. De vruchten die Hij plukte, ofschoon eerst bitter tot aan den dood, hebben zich thans opgelost in den heerlijksten gloriekroon ooit aan eenig wezen geschonken, en hoewel onze kroon altijd aan de Zijne onderworpen zal blijven, toch is er ook voor den getrouwen strever om Gods wil op 'aarde te helpen bevorderen, eveneens een gloriekroon in de toekomst der eeuwen weggelegd. Dat dan de Heiligen daarnaar streven met al de geheiligde kracht hen geschonken, biddende om meer van het hemelsche voorbeeld van Goddelijke gehoorzaamheid te mogen zien, en ook dit hier op aarde in toepassing te brengen.

IN DEN SALT-LAKE-TEMPEL.

Nadat in het werkje waarvan sprake is in ons artikel „Tempelgeheimen?” (zie „De Ster” van 15 Oct.) het buitenste van den schoonen Tempel is beschreven geworden, wat voor onze lezers, — welke zoo menige keeren afbeeldingen van dit reuzengebouw hebben gezien, en daarbij dikwijls deze uiterlijke vormen hebben hooren omschrijven en uitleggen — niets nieuws bevat, vervolgt de schrijver:

Een breed en verheven corridor doorsnijdt de geheele breedte van de onderste verdieping in het midden van het gebouw, van noord naar zuid. Aan het zuidelijk uiteinde van deze gang is een ruime trap, waarvan de stijlen, leuning en lambrizeeringen gemaakt zijn van solied, gepolitoerd kerseboomenhout. De onderscheidene kamers van de benedenverdieping bereikt men door dezen corridor. Ruime bad- en kleedkamers, alleen voor mannen zijn gelegen aan de noord-westzijde. Soortgelijke kamers voor vrouwen alleen, zijn aan de zuid-westzijde. Daartusschen, en deze twee afdeelingen geheel van elkander scheidende, is de wonderschoone doopvontkamer van den tempel, 57 voet lang en 35 voet breed. De meest in 't oog vallende schoonheid van deze kamer is het doopvont zelve. In sommige opzichten heeft het groote overeenkomst met de „gegotene zee” omschreven in I Kon. 7 : 23–26. Vermoedelijk is deze gegotene zee in den Salt-Lake-Tempel even schoon. Zij is gemaakt van gegoten ijzer, ovaal van vorm, en van voldoende afmetingen in lengte, breedte en diepte om een

ruime hoeveelheid water te bevatten, waarin de dienstdoende ouderling diegene kan onderdompelen, welke handelt als gevolmachtigde in de verordening van den doop voor de dooden. Het geheel rust op den rug van twaalf levensgrootte, gegoten ijzeren en gebronsde ossen, welke staan in eene uitgehoolde ruimte, ongeveer drie voet beneden het oppervlak van de vloer, in het midden der zaal. Er is eene reeks van ijzeren treden aan het oostelijke en westelijke einde van het doopvont vanaf de vloer tot den rand, in verbinding met andere treden, welke in het water leiden. De sierlijkheid van de gietingen, emailleeringen, vergulding en andere ornamentteering en inrichting verbonden met het doopvont en de kamer waarin het is geplaatst, maakt het geheel schitterend en grootsch.

Aan de oostzijde van de bovenomschreven corridor zijn twee vergaderlokalen, ieder ongeveer 45 voet lang en 40 voet breed, met klapstoelen voor 200 zitplaatsen. Het lokaal ten noorden is heel eenvoudig van afwerking, maar de andere daarentegen ten zuiden is schitterend gestucadoord. De zoldering stelt in hare beschikking het firmament voor, terwijl de wanden prachtige landschappen vertoonen. Aan de zuidzijde van deze kamer zijn openingen leidende naar een groote bewaarplaats van overschoone bloeiplanten.

Op de verdieping boven de onderste, de tweede verdieping alzoo, welke men bereikt langs de groote trap van uit de corridor beneden, zijn drie groote kamers, en een aantal kleineren, welke allen prachtig gedecoreerd zijn, en kostelijk gemeubeld. Aan de wand van het trapportaal alhier is een groote olieverf-schilderij, 12 bij 18 voet in lengte en breedte, geschilderd door Armitage, en voorstellende een onderwerp uit het Boek van Mormon, n.l. Christus predikende tot de Nephiten. Een pendant daarvan is in de zaal beneden, en stelt voor Joseph Smith predikende tot een stam van Indianen.

De wanden van de groote kamer gelegen in het zuidwestelijk gedeelte van deze verdieping, zijn beschilderd met landschapsvergezichten, onderscheiden van voorstelling met die aan de wanden der kamer beneden. De schitterende lichtkronen, beameubeling en verdere versiering maken dit tot een prachtige vergaderzaal, Toch is deze kamer nog overtroffen door de groote zaal ten noord-westen. In deze is wit met goud het overheerschende kenmerk van de overschoon gedecoreerde zoldering, kroonlijst en wanden. Het kan, wanneer verlangd, schitterend worden verlicht door de edelgevormde lichtkronen, alsmede door een groot aantal elektrische lampen. Een zeer groote spiegel bedekt een gedeelte van het westelijke uiteinde van de zaal. De

zitplaatsen zijn allen gestoffeerd, en rijke gordijnen hangen voor de ramen, terwijl grootsche schilderijen de muren versieren.

Tegenover het geheele oosteinde van de kamer, zoo juist omschreven, is een overwelfde gang, welke haar verbindt met de noordwestelijke zaal. Een paar treden opklimmende, schuiven wij het gordijn ter zijde, en treden in de meest prachtige kamer van heel den tempel. Deze is grooter, en meer verheven dan de anderen. Grieksche kolommen zijn langs de zijden gerangschikt, stutende een gewelfd dak. Een dubbele rij ramen verschaft overvloedig licht, waarvan de bovenste rij is van gekleurd glas, halfronde van vorm. Een oneindig aantal geslepen glazen spiegels bedekken de oostelijke wanden. Tusschen de spiegels bevinden zich twee schitterende olieverfschilderijen van Lambourne, voorstellende historische plekken, n. l. de heuvel Cumorah en Adam-ondi-Ahman. Decoratieschilders van groote bekwaamheid hebben hier hun best gedaan en een harmonische vermenging van schitterende kleuren van verguldsel op de wanden, kolommen en kroonlijsten voortgebracht. Een nauwkeurig bewerkte, in paneelen afgedeelde zoldering, is beschilderd met artistiek gerangschikte bloembedden, trossen druiven en verschillende andere soorten van vruchten en bloemen. De meubelen, het karpel, de gordijnen, schilderijen, kronen en ornamenten zijn alle van de meest kostelijkste soort. Drie, — vergelijkelijk gesproken — kleine appartementen openen den weg naar de zuidelijke ingang van deze onbeschrijfelijk prachtige zaal. De toegangskamers aan het zuidoostelijke en zuidwestelijke einde zijn halfronde, en ongeveer gelijk van soort; elk van beiden is keurig van versiering en meubileering, terwijl groote spiegels van geslepen glas de eindwanden bedekken, gekleurde glazen de ramen, en ontelbare electriche lichten de kamers brillant illumineeren.

Het derde appartement waarvan gesproken, is gelegen tusschen de twee welke wij zoo juist hebben omschreven, en verheft zich enkele voeten daarboven. De er heen leidende trap van de hoofdzaal is van elegant ontwerp, en afgewerkt in wit met goud. Deze kamer is cirkelvormig met koepelvormige zoldering, en geheel omsloten door met juweelen ingelegde ramen, welke een zacht licht in duizendvoudige schakeeringen doorlaten. De wanden zijn artistiek gepaneeld, rood zijden fluweel vormen bloembedden; aangenaam blauw, wit en goud is de overheerschende schakeering der kleur. De vloer is ingelegd van blokjes hard hout van een duim in 't vierkant en gepolitoerd, het geheel vormende een patroon van groote schoonheid. Een passend toevoegsel voor deze kamer is een groot gekleurd glazen venster ingeplaatst in de zuidelijke zijde. Het is een werk van kunst

van het hoogste type, gemaakt door de vermaarde firma Tiffany & Co. en stelt voor de Vader en den Zoon verschijnende aan den knaap Joseph Smith. Een ander groot venster van hetzelfde soort is dit aanvullende aan de westzijde; — het onderwerp stelt hier voor de afgifte van het Boek van Mormon aan Joseph Smith door den engel Moroni. Nog een ander raam in een zaal op dezelfde verdieping, maalt de verdrijving van Adam en Eva uit den hof van Eden.

De oostelijke voordeuren van den tempel zijn op deze verdieping, en geven toegang tot een voorhal welke leidt tot een serie ontvangkamers prachtig gedecoreerd en gemeubeld, en tot de granieten trappen in de noord- en zuidelijke torens.

Opstijgende tot de tweede verdieping van den tempel langs de zuidelijke trap, bereiken we een portaal, vanwaar we westwaarts voortgaan, en komen alsdan in een corridor, aan elke zijde waarvan zich een aantal vertrekken bevinden, voornaam gemeubeld en versierd in uitstekende stijl, — voor het gebruik van het Eerste Presidentschap, de twaalf Apostelen, de eerste zeven presidenten der zeventigers, de ringpresidentschappen en hoogere raden, alsmede verschillende afdelingen voor ouderlingen enz. De leden van deze Kerkorganisaties houden gebeden- en raadsvergaderingen in deze onderscheidene kamers voor hun verschillend gebruik aangewezen in den Tempel. Vele uitgezochte schilderijen alsmede portretten van bekende personen uit de Kerk, versieren alhier de wanden.

Nogmaals een granieten trap opstijgende in een van de hoek-torens bereiken wij de derde verdieping van den tempel, en landen aan in de algemeene vergaderzaal. Deze is honderd en twintig voet lang, tachtig voet breed, en zesendertig voet hoog, en beslaat de geheele breedte van het binnenste van het gebouw. Deze zaal wordt verlicht door de twee bovenste rijen ramen aan beide zijden. Het is eene grootsche en schoone zaal, met eene prachtige galerij aan iedere zijde. Verschillende rijen van geheel bekleede stoelen zijn gelegen aan het oostelijk einde onder een getooide troonhemel, voor de presideerende autoriteiten der Kerk en andere leidende vertegenwoordigers, houdende het Melchizedeksche priesterschap. Een gelijksoortige rangschikking van zitplaatsen is daargesteld aan het westelijke einde voor het presideerende bisschopambt, alsmede andere bisschoppen en vertegenwoordigers van het Aronische priesterschap. De zitplaatsen in het schip der zaal zijn zoodanig verstelbaar, dat het aanwezige gehoor altoos met het gezicht naar dat platform kan zitten, wat door de sprekers is ingenomen. Alle zitplaatsen tezamen bieden ruimte voor ongeveer 2000 personen. Een groot

aantal elektrische lichten zijn rond de kroonlijst, en bovendien zijn er vijf kronen, tezamen bij avond een licht voortbrengende, zoo sterk als het daglicht.

De granieten trap nog verder bestijgende, brengt die ons op een platform op het dak van den tempel, alwaar zich een breede wandelweg bevindt, vanwaar een verrukkelijk vergezicht kan worden verkregen over de stad, de vallei, de bergen en het meer. Vanaf die standplaats kan worden waargenomen de versiering van electrisch licht aan de deksteen en der vijf torens, terwijl men tevens een goed gezicht heeft op het standbeeld van den engel Moroni, gekroond met een honderd kaarsen sterk electrisch licht.

De geheele stichting met alle toebehooren, meubilering enz. alsmede inbegrepen het bijgebouw en stook- en machinekamers enz. heeft ongeveer 4 miljoen dollar of 10 miljoen gulden gekost.

Van dit in alle finesses en kleinigheden omschreven relaas moge blijken, dat geene geheimen bestaan omtrent het innerlijke van den tempel, en iedere poging om geld te verkrijgen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen om te vloeien in de zakken van „dieven en handelaars in gestolen goed”, zoude niet alleen voortspruiten en leven, maar ook sterven in de hoofden van hen die het beproefden.

Deseret News.

OVERLEDEN.

PIEKAAR. — Op 10 October is te Rotterdam overleden Dirk Piekaar. Broeder Piekaar was geboren alhier den 24sten Januari 1862, gedoopt 13 Juni 1910 door Ouderling Heber T. Hall en bevestigd 16 Juni 1910 door Ouderling Wm. J. De Brij.

INHOUD.

Verantwoordelijkheden van het Moederschap	Blz. 325	Aangekomen	Blz. 332
Verslag der Luikse Conferentie	„ 329	Conferentie-Aankondiging	„ 332
Dood van President John Henry Smith	„ 331	„Uw wille geschiedde, gelijk in den hemel alzoo ook op de aarde”	„ 333
In ons eigen Zendingsveld	„ 331	In den Salt-Lake-Tempel	„ 336
		Overleden	„ 340

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der

Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.